

ไปเป็นคู่

ลูกา 10:1

หลังจากนั้น

พระเยซูทรงแต่งตั้งสาวกอีก 70 คนเพิ่มเติมขึ้นมา

“เออละ เราจะใช้เจ้าออกไปส่งหน้า

เวลาเราไปเมืองไหน ตำบลใด เราให้เจ้าไปก่อน”

ดูซี พระเยซูทรงให้เขาไปเป็นคู่ ๆ

ดีจริง มีเพื่อนไปด้วย ไม่ต้องเหงาคนเดียว

**สำเนาโบราณกล่าวว่า ศิษย์ 70 คน บางสำเนาว่า 72 คน
แต่สิ่งสำคัญคือ พระเยซูทรงส่งเขาออกไปเป็นคู่

ข้าวที่ต้องเก็บเกี่ยว

ลูกา 10:2

และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

“ดูซิ หอ้งนาเหลืองเต็มไปด้วยรวงข้าว แต่คนงานมีเพียงไม่กี่คน

จงอธิษฐานอย่างร้อนรนต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนา

ให้ส่งคนงานออกไปเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ ”

คนมากมายในห่อ้งทุ่ง เรานึกภาพตอนที่คนมารวมตัวกันมากๆ ซึ

ใครละ ที่จะช่วยให้คนเหล่านั้นรู้จักพระองค์ได้

ก็ต้องเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ไป ไม่ใช่ใครก็ได้

นี่เป็นเหตุผลที่เราต้องขอคนงานจากพระองค์

แกะในฝูงหมาป่า

ลูกา 10:3

เมื่อศิษย์ของพระเยซูออกไปประกาศให้คนรู้ว่า เขาต้องกลับใจใหม่
ไม่ใช่ว่าทุกคนจะพอใจ และจะรับฟังคำของพวกเขา
แต่ศิษย์นั้นอาจจะโดนทำร้าย ถูกด่าว่า
และอาจจะถูกฆ่าได้
เรื่องเหล่านี้ เกิดขึ้นทั้งในสมัยพระเยซู
และในสมัยต่อ ๆ มา
ผู้ที่ไปประกาศพระนามของพระองค์ตามที่ต่าง ๆ
ต้องทนทุกข์มากมาย ... ไม่ใช่่ง่ายเลย ที่จะทำตามพระองค์

กฎการออกไปประกาศ

ลูกา 10:1-12

ไม่ให้เอายาม ฝูงเงิน รองเท้าไป ไม่ให้หักทายคนตามทางในซึ่ง
หมายถึงการกินอาหารด้วยกันนานเป็นวัน ๆ เมื่อเข้าไปในบ้าน
ใด และมีคนต้อนรับ ให้ขอสันติสุขจากพระเจ้าเพื่อบ้านนั้น ถ้า
ลูกแห่งสันติอยู่บ้านนั้น สันติสุขของศิษย์พระเยซูจะอยู่กับเขา
แต่หากไม่ สันติสุขจะกลับมาหาศิษย์

เขาจะรับประทานอาหารที่เจ้าบ้านจัดหาให้...

เพราะ ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน

อย่าเปลี่ยนจากเรื่องนี้ไปเรื่องโน้น....

ศิษย์มีหน้าที่ รักษาคนป่วยให้หายโรคและประกาศว่า

แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว ให้กลับใจใหม่

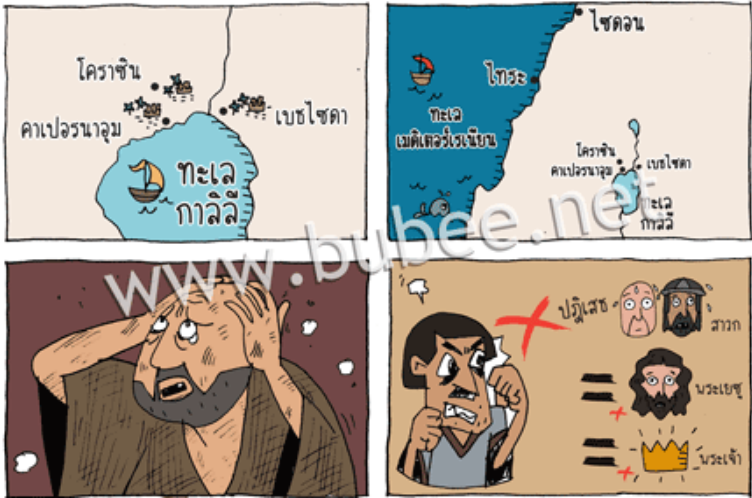
และถ้าเมืองไหนไม่รับรอง ก็ให้ออกมาจากเมืองนั้น

แถมให้สะบัดผงดินของเมืองนั้นออกจากเท้าด้วย ให้พูดว่า

“ผงคลีที่เท้าของข้า ข้าสะบัดออก คือ ข้าไม่เห็นด้วยกับเจ้าแต่
ขอให้รู้ว่า แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว”

โทษของเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

วิบัติที่จะเกิดขึ้น

ลูกา 10:13-16

ยังมีบางเมืองที่ไม่ยอมรับคนของพระองค์เลย ไม่ฟัง ไม่ต้อนรับ เช่น เมืองคาเปอร์นาอูม

พระเยซูตรัสว่า

“วิบัติแก่เจ้าทั้งสองเมือง เมืองโคราชัน เมืองเบธไซดา เพราะว่า หากมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นในเมืองไทระ และไซดอน ...คนในเมืองทั้งสองก็จะกลับใจ สวมผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า”

“เจ้า..เมืองคาเปอร์นาอูม จะถูกยกขึ้นรี เปล่าเลย เจ้าจะต้องถูก และพระเยซูทรงบอกชัดเจนว่า

ไม่รับคนของพระองค์ เท่ากับไม่รับพระองค์ และไม่รับพระบิดาผู้ทรงใช้พระองค์มา !

กลับมาเราเริง

ลูกา 10:17-20

ไม่นานนัก ศิษย์ของพระเยซูทั้งหมดก็กลับมา
พวกเขาเริงยินดีกันเป็นอันมาก
เพราะว่า เมื่อเขาขับผีออกในพระนามของพระเยซู
มันก็ตาลีตาลานออกมาจากคนที่มันสิงอยู่ที่นั่น

“นั่นซิ เราเห็นซาตานตกลงมาจากฟ้า เหมือนฟ้าแลบ..
เห็นไหม เราให้พวกเจ้ามีอำนาจที่จะเหยียบงู และแมงป่อง
ทำให้เจ้ามีอำนาจมากกว่าฤทธิ์ของศัตรู
“ไม่มีอะไรมาทำอันตรายพวกเจ้าได้เลย”
พระเยซูตรัส

แต่พระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่า

“อย่ามัวดีใจที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของเจ้า
แต่จงยินดีที่ชื่อของเจ้าจดไว้ในสวรรค์แล้ว”

พระวิญญูญาณแห่งความยินดี

ลูกา 10:21-24

ในเวลานั้นเอง พระเยซูก็ทรงยินดีในพระวิญญูญาณตรัสว่า
“ข้าแต่องค์พระบิดาแห่งสวรรค์และโลก ข้าพระองค์ขอสรรเสริญ
พระองค์ ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ จากคนที่มีรูปร่างมาก จากคนที่ฉลาดแต่
กลับทรงสำแดงให้แก่คนที่มีรูปร่างน้อยกว่า พระบิดาเจ้าข้า ... ที่เป็น
เช่นนี้เพราะพระองค์พอพระทัยเช่นนั้น ”

“พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้เรา
ไม่มีใครรู้ว่า พระบุตรเป็นใครนอกจากพระบิดา
ไม่มีใครรู้ว่า พระบิดาเป็นใคร นอกจากพระบุตร
และผู้ซึ่งพระบุตรทรงพอพระทัยที่จะให้เขา...”

แล้วพระองค์ตรัสกับศิษย์ของพระองค์ว่า
“คนที่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้ ก็เป็นสุข รู้ใหม่ ผู้กล่าวคำของ
พระเจ้าและกษัตริย์ในอดีต ต่างอยากเห็นสิ่งที่พวกเขาเห็นอยากได้ยิน
สิ่งที่พวกเขาได้ยินแต่พวกเขาไม่เห็น และไม่ได้ยินเช่นนี้...”

บาเรียนจอมทดสอบ

ลูกา 10:25-28

มีคนหนึ่ง เป็นคนเก่งในด้านธรรมบัญญัติ
วันนั้น เขาคิดว่า อยากจะทดสอบความรู้ของพระเยซู

“ท่านอาจารย์ขอรับ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรบ้าง จึงจะได้ชีวิต
นิรันดร?”

แทนที่พระเยซูจะตอบเขาไปตรง ๆ พระองค์ทรงถามเขากลับไปว่า
“ธรรมบัญญัติบันทึกไว้ว่าอย่างไรละ ท่านอ่านแล้ว เข้าใจว่า
อย่างไร?” เขาก็รีบตอบ อวดความรู้ทันที

“ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน
ด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง สุดความคิดของท่าน
และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระเยซูทรงยิ้มตรัสตอบว่า
“ท่านตอบถูกหมดเลย... อย่างนั้นะ
เมื่อท่านได้ทำตามอย่างนั้น ท่านก็จะได้ชีวิตนิรันดร !”

อาจารย์ที่ไร้น้ำใจ

ลูกา 10:29-32

ผู้รอบรู้ธรรมบัญญัติถามพระเยซูว่า "ถ้าอย่างนั้นใครเป็นเพื่อนบ้านของกระผม?"

พระเยซูจึงทรงเล่าเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า

มีชายคนหนึ่ง เดินทางจากเยรูซาเล็มเพื่อไปยังเมืองเยรีโค...

ระหว่างทางเขาถูกโจรปล้น

โจรได้แย่งเสื้อผ้าของเขา แคมยงทุบตีเลือดอาบ

ทิ้งเขาไว้นอนกลางถนนเกือบจะตายหายใจแผ่วเต็มที

แต่มีปุโรหิตคนหนึ่งเดินมาตามทางนั้น

เมื่อเห็นเขานอนจมกองเลือด

แทนที่จะช่วย กลับเดินไปอีกฟากถนน

ต่อมามีคนเลวีเดินมา

เห็นแล้ว ก็รีบเดินเลยไปอีกฟากหนึ่ง ...

เพื่อนบ้านแท้

แล้วหลังจากนั้นไม่นาน ก็มีชายชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เดินผ่านมา เห็นชายคนนั้น เขาก็สงสารนัก เขาเห็นใจชายบาดเจ็บมาก

เขาเอาเหล้าองุ่นกับน้ำมันที่มีอยู่ เทใส่แผลเพื่อทำความสะอาดไม่ให้แผลติดเชื้อ แล้วยังใช้เวลาเอาผ้าพันบาดแผล จากนั้น ก็พาขึ้นหลังลาไปยังโรงแรมแห่งหนึ่ง ดูแลเขาอีก.. ให้น้ำ ให้อาหาร

เช้าวันต่อมา เขาต้องไปทำธุระ จึงเอาเงินให้เจ้าของโรงแรมสองเดনারอัน “ขอท่านช่วยดูแลเขาให้เรานะ หากใช้จ่ายอะไรเกินไปกว่านี้ กลับมาเราจะใช้คืนให้”

เมื่อพระเยซูทรงเล่าเรื่องจบ ก็ทรงถามผู้รอบรู้ ว่า
“ใครเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกโจรปล้น?”
“ก็ต้องเป็นคนที่แสดงใจเมตตากรุณาต่อเขาสิขอรับ”
“ถ้าอย่างนั้น ท่านก็จงไปทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

เลือกสิ่งที่ดีที่สุด

ลูกา 10:38-42

ระหว่างการเดินทาง พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านหนึ่งที่พี่น้องมารธา กับมารีย์ อาศัยอยู่ วันนี้เป็นวันที่เธอจะได้ต้อนรับพระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

มารธาเป็นคนเก่ง ทำกับข้าว ทำครัวอยู่เป็นประจำ วันนี้เธอคิดว่าจะต้องเลี้ยงแขกอย่างดีที่สุด

ส่วนมารีย์กลับสนใจว่า พระเยซูจะตรัสสิ่งใดบ้าง เธอจึงมานั่งอยู่แทบพระบาทและฟังคำของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ

มารธาทำโน่นนี่ เหนื่อย..จนเธอเข้ามาหาพระเยซูทูลว่า "พระองค์ไม่สนพระทัยเลยหรือเจ้าคะ ทรงปล่อยให้ดิฉันเตรียมการต้อนรับอยู่คนเดียว ขอทรงสั่งให้มารีย์มาช่วยดิฉันนะเจ้าคะ"

แต่พระเยซูตรัสว่า

"มารธา เธอนะ กังวลใจหลายเรื่อง แต่สิ่งต้องการจริง ๆ มีอย่างเดียว มารีย์ได้เลือกเอาสิ่งนั้น และใครจะเอาไปจากเธอไม่ได้"